

contra Pelagian. lib. III, cap. 5. Lactant. lib. VI, A
cap. 13. Isidor. Synonym. lib. I, fol. 312.

CAPUT LXXXVII.

[*Pascha ante transgressum vernalis æquinocitii*] Quo mense ac die celebritas S. Paschæ agi deberet, varie apud veteres disceptatum fuit. Sancti apostoli, Ananias et Occidentales usque ad Oceanum, post æquinocitium vernale: Galli die VIII cal. April. Polycrates Ephesiorum episcopus, Syri, Cilices, Mesopotamii et Asiani cum Judæis 14 luna quacunque die septimanæ, omnimodo observandum Pascha dicebant. Cum igitur hæc tales observationes per singulas provincias tenerentur, non leviter contristati sunt sacerdotes, eo quod a quibus una fides profiteretur, eorum dissentirent jejunia. Pius igitur primus et Victor Romanæ urbis episcopi, huic malo publico mederi cupientes, ordinationem fecerunt, ut die dominico a 14 luna primi mensis, usque ad 21 ejusdem mensis diem, paschalis celebraretur festivitas. Postmodum in plenaria synodo Nicæna orbi universo Christiano persuasum est, ut Pascha recto jure, uno eodemque die et tempore a cunctis catholicis perageretur Ecclesiis. Canon apostol. cap. 8. Eusebius Ecclesiast. Hist. lib. V, cap. 23 et 24; de Vita Constantini imp. lib. III, cap. 5 et 17; lib. VII, cap. 19 et 25; lib. IV, cap. 36 et seq. Socrates Ecclesiast. Hist. lib. I, cap. 16; lib. V, cap. 21. Hieronymus Catalog. viror. illustr. in POLYCRATE. Hist. tripart. lib. IX, cap. 38. Nicephorus Callistus lib. XII, cap. 33. Theodoretus Ecclesiast. Hist. lib. I, cap. 10. Sozomenus lib. XII, cap. 18 et 19. Pius papa I, in epist. ad univers. Christi fideles, tom. I Concil., fol. 85. Victor papa ad Theophilum Alexandriæ episcop.,

tom. I Concil., fol. 95. Ambrosius de Paschali Celebritate tom. IV, fol. 304 et seq. Gregorius Nyssenus orat. in resurrect. Domini. Junilius in Genesis, fol. 35. Corpus canon., part. 3, distinct. 3. De consecrat. cap. 21 et seq. Augustinus in Nov. et Vel. Testament. Quæstion., tom. IV, 189 quæst. 85, fol. 839, et ad Januarium epistol. 119. Beda de Argumentis lunæ fol. 198 et sequent.; de Æquinocit. vernali, tom. II, fol. 346; de Ratipne tempor. cap. 57 et sequent. Epiphanius contra Audeanos hæres. 70. Rabanus Maurus de Institut. clericor. lib. II, cap. 39. Isidor. Hispalens. Origin. lib. VI, cap. 4; de Officiis ecclesiast. cap. 31. Clemens Constitut. lib. V, cap. 16. Gaudent. de Paschæ Observat. fol. 50. Auctor epistolæ de Celebrat. Paschæ apud Hieronym. tom. IX, fol. 98. Athanas. de Synodis Arimini et Selenciæ fol. 672; in epistola ad Africanos episcopos, fol. 718.

CAPUT LXXXVIII.

[*Imaginem in æternitate*] Cæsarius Arelatens. episcop. homil. 12: *In anima et mente ad imaginem Dei facti sumus, secundum carnem vero de limo terræ formati sumus.* Eucherius in Genesis lib. I, cap. 8: *In interiore homine est conditoris sui imago, imago in æternitate, similitudo in moribus.* Bernardus serm. I de Annuntiat. B. Mariæ, fol. 125. Durandus Sentent. lib. I, distinct. 3, quæst. 1. Claudianus Mamerti episcop. de Situ animæ lib. III, fol. 726. Damascen. de Fide orthodox. lib. II, cap. 12. Theodoret. in Genesis quæst. 20. Athanas. de Comuni Essentia Patris, Filii et Spiritus sancti, fol. 393. Augustin. de Genes. contra Manichæos lib. I, cap. 17. Faustus de Libero Arbitrio lib. II, cap. 7. Ambrosius de Dignitate conditionis humanæ, cap. 2.

GENNADII MASSILIENSIS

LIBER

DE SCRIPTORIBUS ECCLESIASTICIS.

(Ex edit. J. Alb. Fabricii.)

PROLEGOMENA.

DE GENNADIO LIBROQUE EJUS DE SCRIPTORIBUS ECCLESIASTICIS

TESTIMONIA.

CASSIODORUS.

(Lib. de Divinis Lectionibus, cap. 17.)

Ecce librum de Viris illustribus S. Hieronymi, ubi diversos Patres atque opuscula eorum breviter et honoravit et tetigit; deinde et alterum Gennadii Massiliensis, qui de scriptoribus legis divinæ, quos studio perquisiverat, certissimus judicavit. Hos in uno corpore sociatos reliquit, ne per diversos codices cognoscenda rei tarditas offeratur.

ISIDORUS HISPALENSIS.

(Lib. VI Originum, cap. 6.)

Hieronymus quoque et Gennadii ecclesiasticos scriptores toto orbe quærentes ordine persecuti sunt, eorumque studia in uno voluminis indiculo comprehenderunt.

C

ROBERTUS BELLARMINUS.

(Lib. de Scriptoribus ecclesiasticis.)

Gennadius Massiliensis vixit tempore Gelasii papa, circa annum Domini quadringentesimum nonagesimum. Nam ad ipsum Gelasium se misisse librum suum de Fide testatur ipse Gennadius in extremo capite libr. sui de Viris illustribus, quamvis non in omnibus codicibus liber Gennadii inveniatu completus. Scripsit librum de Ecclesiasticis Dogmatibus, qui existat inter libros S. Augustini; et hic esse creditur liber quem ipse misit ad Gelasium. Scripsit etiam librum de Viris illustribus, in quo suspicionem non parvam reliquit suæ non rectæ fidei. Laudavit enim Cassianum et Faustum, qui Semipelagianii fuerunt, et S. Prosperum depressit, qui

pro gratia Dei contra Pelagium fortissime dimicavit. A extremo capite libri de Viris illustribus; sed ea non Scripsit præterea multa alia quæ ipse commemorat in extant, aut certe ad manus meas non venerunt.

SUFFRIDI PEIRI LEOVARDIENSIS

Præfatio.

Sigebertus Gemblacensis infra in Catalogo suo cap. 30, hunc Gennadium vocat episcopum, sicut et Platina in Symmacho eum appellat episcopum Massiliensem. Walafridus autem cap. 20 de Officiis, Massiliensem presbyterum appellat; sicut et Joannes Trithemius. Quin et ipse Gennadius in Coronide hujus operis, scripta sua recensens, Massiliensem presbyterum se vocat, ideoque et nos hunc illi titulum tanquam genuinum attribuimus, donec solidioribus argumentis nobis de alio fides facta fuerit; nam qui episcopum fuisse scribunt, decepti videntur similitudine nominis episcopi Constantiniopolitani, cui item nomen fuit Gennadius, de quo noster hic Gennadius cap. 90 agit. Plane autem Gennadius hic noster cum judicio legendus est, non solum quod ipse scriptores aliquot hic probet quos reprobavit Ecclesia, verum etiam quod a catholicis quibusdam pro studio nonnulla huic addita sint medelæ gratiâ, quæ ad ipsum Gennadium non pertinent. Ideoque quo cautius eum lector candidus legit, de atroque quod diximus censuram hic subjiciemus præstantissimo viro ac gravissimo theologo, Dn. M. N. Joanni Molano, Lovaniensis pontificii ac regii Librorum censore, quam ille nobis pro suo erga Ecclesiam catholicam studio impartire dignatus est. Quod autem hic Gennadius fuerit factionis Gallorum (inquit) de quibus in epistolis Prosperii et Hilarii præfixis libro de Prædest. Sanctorum et Bono per-secutionis, patet in ejus Catalogo; ut enim omittam quod Ruffinum c. 17 Hieronymo præferat, et Severi dialogum cap. 19 laudet, quem Hieronymus in cap. 36 Ezechielis, et post eum Gelasius reprobatur; expresse damnat librum Prosperii contra Collatorem, et laudat Cassianum; item Faustum in materia gratiæ et liberi arbitrii, cum Gelasius utrumque damnet, laudato Prospero. Sicut Faustum hæreticum ostendit Joan. Maxentius in fine libri sui contra epistolam Possessoris, et Petrus diaconus, cum suis in libello ad Fulgentium misso, qui a Fulgentio approbatur: contra quem Faustum tanquam occulte Pelagianis consentientem scripsisse Fulgentium testatur Vincentius in Speculo historiali, lib. xx, cap. 106. Sane contra Cassianum et Faustum, similesque congregatum videtur Arausicanum concilium secundum, jussu Leonis primi. Isidorus in Catalogo: « Fulgentius scripsit de gratia et libero arbitrio libros Responsionum septem. In quibus Faustus Galliæ Rhegiensis urbis episcopo, Pelagianæ pravitati consentienti adnuitur, eus profundam destruere calliditatem. » Imo Gennadius laudat librum Eulogiarum Pelagii, quem libro 1 contra Pelagianos tanquam hæreticum rejicit Hieronymus. Nam ibi docetur omnes voluntate propria regi, et posse esse hominem sine peccato, et facile mandata Dei cu-

stodire, si velit. Quem Augustinus hæreticum esse ostendit epistola 89 ad Hilarium. Omittimus quod in Evagrius laudet apathiam (a), quem Hieronymus damnatum ab episcopis tanquam Origenistam asserit epistola ad Ctesiphontem, et damnat ejus apathiam. Hactenus ille de pravitatem Gennadii. De iis quæ in Gennadium ab aliis infarta sunt, idem ait, Codex manuscriptus (inquit) in Parco sic concludit Catalogum Gennadii, omissis Honorato, quem nos postremo loco habemus in operibus Hieronymi: « Ego Gennadius Massiliæ presbyter, scripsi adversus omnes hæreses libros 8, et adversus Nestorium libros 6, et adversus Pelagium libros 3, et tractatus de mille Annis, de Apocalypsi B. Joannis; et hoc opus de fide mea misi ad Gelasium urbis Romæ episcopum. » Hic notandum est, ut constet, eum librum qui in antidoto contra hæreses ponitur contra Nestorium, esse Gennadii, non Gelasii; et facilius potuit esse immutatio nominum, quia Gennadius ad Gelasium scripsit: et arbitrator in libro nostro omissum esse Gennadium extremum, et positum Honoratum, quia Honorati fidem approbavit Gelasius, non Gennadii, ut videlicet Honoratus sit positus tanquam medicamentum, sicut medicamenta habet liber de Ecclesiasticis Dogmatibus. Sane cod. ms. in Parco in Catalogo Gennadii habet multa medicamenta; pro eo enim quod Gennadius dicit de Augustino: « Licet enim capacibus dubitationem de abortivis saceret, error tamen illius sermone multo. ut superius dixi, contractus lucta hostium exaggeratus, necdum hæresis quæstionem dedit, » sic habet cod. Parcensis scriptus, omissis istis verbis: « Egregio ingenio et excellenti studio Ecclesiæ serviens Juliani hæretici libris, inter impetum obsidentium Vandalarum in ipso dierum suorum fine respondit, et in defensione Christianæ sapientiæ perseverans, moritur, Theodosio et Valentiniano regnantibus. » Et de Prospero sic adducit scriptus liber, postquam dixit Cassianum et Prosperum sententias contrarias habere de gratia et libero arbitrio: « Hic etiam Prosper post obitum B. Augustini, ejus contra inimicos gratiæ Christi defensor exstitit; » et post Faustum sic subditur in libro scripto Parcensium et Bethlehemitarum cap. 86: « Casarius Arelatensis episcopus, vir sancti atque et virtute celesiter, scripsit egregia et grata valde, et monachis necessaria opuscula; de gratia quoque et libero arbitrio edidit testimonia Scripturarum et sanctorum Patrum judiciis munita, ubi docet hominem de proprio nihil agere boni, nisi eum divina gratia prævenit: quod opus etiam papa Felix per suam epistolam roboravit, et in Latinis promulgavit. Floruit eo tempore quo et Faustus, Anastasio temp. gubernante. » Hæc scriptus codex. Hæc non videntur Gennadii sed catholici volentis

(a) Id est, libros Sententiarum, in quibus animalia defenduntur. EDIT.

mederi Gennadio. Hic Cæsarius primus subscripsit in secundo concilio Arausicano, et fit hic mentio Felicis papæ tertiæ. Licet autem Gennadius in Catalogo recensent in Pomerio, Pomerium disputare de originali peccato, non tamen putandus est Gennadius hoc approbare. Hic enim Pomerius (secundum Isidorum in Catalogo cap. 12) « in secundo sui operis libro Tertuliani erroribus contentiens, animam corpoream esse dixit, quibusdam fallacibus argumentis hoc astruere contendens. » Hæc Isidorus. Certum est hoc non approbasse Gennadium. Hæc ille : quibus et nostri codices mss. plerique suffragantur, ut suis locis indicaturi sumus. Nec est ullum præsentius hujus rei argumentum, quam quod cod. ms. quo vetustiores sunt, eo pauciora Gennadio medicamenta addidisse deprehen-

dantur. Honorius certe qui volens utique neminem omisisse videtur (ut pote cum etiam Dionysium Areopagitam Hieronymo conservaverit, quem in Catalogo apud ipsum Hieronymum codices omnes desiderant) Atitum cap. 47, et Pomerium cap. 98, et Honoratum Massiliensem, cap. 99 in Gennadii Catalogo positum, pro Gennadianis non agnoscit. Huc accedit quod in cod. ms. Martiniano satis recenti, ut videtur, quo nos inter cæteros usi sumus, hunc prologum, quem proinde ad verbum hic subjicere placuit, Gennadio præpositum reperimus; qui utique cum ad Gennadium nihil faciat, medelæ gratia ei additus videri debet, ut sinistram Gennadii de Hieronymo censuram, de qua supra dictum est, opportune mitigaret. Prologus ita habet : « Hieronymus noster litteris Græcis ac Latinis. » etc.

EXCERPTUM EX VINDICIIS ALARDI GAZÆI PRO CASSIANO.

Ne lector miretur nos de Massiliensibus dicere potuisse illos olim sine nota schismatis, aut unionis catholicæ injuria, ab Augustino, Prospero, Fulgentio, aliisque recte sentientibus dissentire, donec Ecclesia sententiam definitivam interposuisset; sciat Arausicanum concilium secundum, quod ex sententiis Augustini et Prosperi contra Semipelagianos est concinnatum celebratum fuisse anno quingentesimo vicesimo nono, sub Felice IV papa; et male confundi a multis cum Arausicano primo, quod sub Leone coactum fuit, nec edidit conones de fide, sed de Ecclesiæ duntaxat moribus et libertate. Doctores autem et Pontifices usque ad id tempus Massilienses (qui postea Semipelagiani sunt appellati) toleravisse tanquam catholicos et viros sanctos, et si errore peculiari irretitos, satis constat. Aliter enim multo judicavit Ecclesia Dei de iis qui licet absolutam prædestinationem ab Augustino acerrime defensam negarunt, gratiam tamen prævenientem agnoscerent; aliter de Semipelagianis, qui gratiæ præviæ necessitatem tollerent, et tamen necessitatem gratiæ simpliciter consideratæ confitebantur; aliter denique de Pelagianis, qui gratiam utilem quidem fatebantur, sed necessariam esse negabant. Pelagiani enim expungebantur e catholicorum numero, ecclesiasticis functionibus arcebantur, rescriptis imperatoris damnabantur; Semipelagiani olim pro catholicis habebantur, et in gradibus ecclesiasticis stare permittebantur. Sententia tamen illorum synodali decreto et Romanæ Ecclesiæ auctoritate tandem damnata est: sic tamen ut ipsi Massilienses qui eam ante Arausicanum concilium tenuerant, non damnarentur. Qui vero absolutum decretum prædestinationis contra Augustinum negabant, non modo non damnabantur hæresis, ut Pelagiani, sed nec erroris, ut Semipelagiani; sed permittentur in suo sensu abundare, etsi fortiter eos Prosper et alii Augustini defensores refutarent. Et Pelagianos quidem tunc anathemati subjectos fuisse tanquam hæreticos, non est opus ostendere, nemo enim dubitat. At Massilienses et Gallorum doctores qui cum illis sentiebant, catholica communione propter errorem suum non fuisse privatos, sed in sanctorum fratrum numero habitos, satis constat ex ipso Augustino, qui, in libris contra eos ad Prosperum et Hilarium

scriptis, passim eos fratres vocat, et in illo libro, cap. 17, ab hæretica pravitate excusat, dicens : « Neque enim Pelagiani sunt, ut adversus istam veritatem perspicuam dura et hæretica perversitate contendant; sed hæc, inquit, ut a Deo denetur nobis, fides imperat quæ incipit a nobis. » Et ibidem cap. 24 : « Hoc donum (gloriantur in Domino) Pelagianis optamus ut habeant; isti autem nostris, ut plenius habeant. Non itaque simus in disputationibus prompti, in orationibus pigri : uremus, dilectissimi, uremus ut Deus gratiam det inimicis nostris (Pelagianos intelligi), maximeque fratribus et dilectoribus nostris intelligere, confiteri, post ingentem et ineffabilem ruinam, qua in uno omnes cecidimus, neminem nisi gratia Dei liberari; eamque non secundum merita tanquam debilem reddi, sed tanquam veram gratiam nullis meritis præcedentibus, dari. » Ubi eos qui prævenientem gratiam necessariam negabant, et regenerationis donum, secundum meritum congruitatis dari putabant, nunc nostros, nunc fratres suos appellat. Cum vero dilectores vocat, innuit quod dixerat illi Prosper in epistola cui respondet; Massilienses nimirum (excepto dogmate de præveniente gratia et prædestinatione absoluta) in cæteris Augustinum amare, sequi et admirari. Sic enim Prosper : « Unum eorum præcipuæ auctoritatis et spiritualium studiorum virum, sanctum Hilarium Arelatensem, sciat beatitudo tua admiratorem sectatoremque in aliis omnibus tuæ es e doctrinæ. » Atque hic quidem Hilarius, sanctorum catalogo inscriptus, qui tunc vivebat in maxima auctoritate, ab Augustino dissidebat. Hos ergo, quos Prosper dicebat esse in cartis Augustini admiratores, Augustinus, modestius de se sentendo, vocat suos dilectores. Itaque Augustinus, quamvis eorum errori merito repugnabat, ipsos tamen pro catholicis fratribus agnoscebat. Similiter et Prosper, etsi in eos vehementius invehatur, vocat tamen eos, in epistola ad Augustinum, « meritis atque honoribus claros, egregios in omni virtutum studio viros et apud simpliciores magna de contemplatione probitatis reverentia conspicuos; » imo et sanctos; et in libro contra Collatorem cap. 33, catholicos, dicens : « Quis hæc prædicari a catholicis inter catholicos crederet? » Et in epitogo illius scripti : « Quorum tamen,

dum adhuc non sunt a fraterna societate divisi, toleranda magis est intentio quam desperanda correctio, donec Dominus, per Ecclesiae principes et legitimos iudiciorum suorum ministros, haec, quae per paucorum superbiam et quorundam imperitiam, turbata sunt, componat. Sentit ergo etiam Prosper Cassianum et

alios, etsi ipsius iudicio et re ipsa gratè errantes, tamen potuisse ab ipso dissentire sine unionis catholicae jactura, donec Ecclesiae decreto questio terminaretur. Et haec absque praëiudicio ecclesiastici iudicii dicta sunt. Sic fere scriptor Vindiciarum pro Cassiano.

EDITIONES LIBRI DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

Cum Hieronymi libro Basil., 1329, in-4. Sed in hac editione ut quibusdam aliis desunt capita de Cæsario Sidonio, Gelasio, Hieronymo et Gennadio.

In pluribus Hieronymi operum editionibus. Tantum hoc loco liceat notare in editione operum Hieronymi Francofurtensi anno 1684, bis exstare Catalogum hunc Gennadii, semel tom. I, pag. 201, atque iterum tom. IV, pag. 127. In Parisiensi vero Joan. Marcianæ 1706, tom. V, exstant variae lectiones ex antiquissimo codice Corbeiensi.

Cum Hieronymi, Isidori, Honorii, Sigeberti et Hen-

rici Gandavensis libris de S. E. et Suffridi Petri, pluribus mss. codd. usi notis, Colon., 1580, in-8.

Separatim ex recensione Joannis a Fuchte, Helmst., 1612, in-4

Cum Hieronymo, Isidoro, Ildelfonso, Honorio, Sigeberto et Henrico Gandavensi de S. E. et scholiis Alberti Miræi, Antwerp., 1639, in-fol.

Separatim cum ejusdem Miræi scholiis et notis brevibus editoris D. Salomonis Ernesti Cypriani, qui con-

tulit cum codice Guelpherbylano et Norimbergensi A, 1703, Jen., in-4.

LIBER

DE SCRIPTORIBUS ECCLESIASTICIS.

• HIERONYMUS noster litteris Græcis ac Latinis Romæ apprime eruditus, presbyter quoque ibidem ordinatus est. Porro ad Bethleem oppidum juvenis advenit: ubi prudens animal ad præsepe Domini sese obtulit permansurum. Inter cætera operum suorum opuscula, usque ad Theodosii XIV imperii annum a beato Petro sumens exordium, usque in semetipsum de Viris illustribus scripsit. Innumeris præterea ^b libris apostolorum prophetarumque constructionibus editis, immobilem catholicæ turrim Ecclesiae contra perfidorum jacula consummavit. Litteris quoque Hebraicis atque Chaldaicis ita edoctus, ut omnes Testamenti Veteris libros, ex Hebræorum scilicet codicibus, verteret in Latinum. Daniele quoque prophetam Chaldaico stylo locutum, et Job justum Arabicò, in Romanam linguam utrumque auctorem perfecta interpretatione mutaverit. Matthæi nihilominus

^a Hoc caput non legit Trithemius de Script. eccles. cap. 188, neque videtur notum fuisse Honorio Augustodunensi, qui librum secundum de Luminaribus Ecclesiae ex Gennadio sublegit; neque habetur in editis ante Marcianæ, neque in mss. libris, nisi tantum in codice ms. vetustissimo Corbeiensi seu Sangermanensi, qui annos, ut aiunt, præfert plus mille, atque scriptus antiquis characteribus Merovingicis. Vide Mabillon, tom. II Anlect., p. 42. Et in ms. Martiniano, ex quo jam A 1580, sub prologi nomine illud vulgavit in epistola ad lectorem Gennadii libro præmissa Suffridus Petri.

^b Suffr. Petri non habet libris.

^c Id., immenso volumine.

^d Id., tenuit, sed tenet de sepulcro intellige.

^e S. Jacobus Nisibenus seu Nisibita, urbis Nisibis episcopus, miraculis et eruditione clarus, fuit unus ex numero confessorum sub persecutione Maximi, qui in Nicæna synodo pervositatem Arii, homousii oppositione, damnarunt: cujus et Alexandri episcopi oratione ipse Arius condignam suæ iniquitatis mer-

Evangelium ex Hebræo fecit esse Romanum. Namque mentis corporisque virginitatem et delictorum pœnitentiam prædicans atque custodiens, solus omnium Romanorum omnes 16 prophetarum commentatus est libros. In sanctis præterea librorum suorum prologis, ita se luculentissimum interpretem, et immensis epistolarum suarum voluminibus nervosum catholicis exhibet lectoribus, ut nec perfidus quandoque pepercisse, nec invidis cessasse videatur. Nonagenarius ferme, ut perhibent, postea in Domino requiavit. Quem Stridon oppidum genuit, Roma incluta erudit, Bethleem alma ^d tenet, spiritum aula celestis suscepit. Claruit maxime sub Theodosio principe et filiis ejus Arcadio et Honorio.

CAPUT PRIMUM.

• Jacobus, cognomento Sapiens, ^f Nisibens nobilis Persarum modo civitatis episcopus, unus ex numero cedem, effusis visceribus, Constantinopoli recepit: ut martyrologii Romani verbis utar. De eodem in menologio Græcorum 21 Octobris agitur. Meminit etiam hujus Theodoretus lib. II Hist. Eccles., cap. 50; et l. 6. 1, cap. 7, ubi ait, Nicæno concilio ipsum interfuisse, et mortuos excitasse. De quo miraculo et reliquis plura desiderantem lectorem remittit ad suum librum Philothei seu Theophili titulo inscriptum, qui est liber nonus de Vita Patrum, editionis Plantiniane. De hoc Nisibita etiam Nicephorus lib. VIII, cap. 14, et lib. IX, c. 28 tractat. Interfuit non solum Nicæno, sed et Antiochæno concilio, ut habetur in actis S. Alexandri episcopi Constantinopolitani. MIRÆUS. — Cum Hieronymi librum de S. E. ederem, dixi, in Corbeiensi codice Gennadii primo statim loco apparere vitam Hieronymi a Gennadio scriptam: quam non duxi repetendam. Nostri codices, omissis Hieronymo, a vita Jacobi Nisibeni exordiantur. ERN. CYPRIANUS.

^f Ms. Corbei., Nisibi urbe nobile episcopus, modo vero Persarum civitatis, unus ex, etc. — Codex Corbeiensis habet: Nisibi urbis nobilis episcopum, modo